

telse — at det er rigtigt, hvad de have fre-
 vet, og saa skulle de, hvis de ikke selv have
 kunnet skrive, men have haft en Prokurator
 til at skrive for dem, have to Personer til
 at underskrive det, og saa til Dyrigheden
 for at saa bevidnet, at disse to Personer
 ere ordentlige Personer. Har noget Men-
 neske kendt Møge til Formaliteter! De
 allerfleste Forhold angaa jo Landkommuner
 og Smaastæder, hvor de paagældende
 Kommunalbestyrelser kende hver Mand's For-
 hold ud og ind, kende ham personlig og
 hans Stilling, og saa vil man forlange andet
 af dem i saadanne Tilfælde, end at de sim-
 pelt hen gaa op til Formanden eller saa
 skrevet blot en lille Seddel om, at de ønske
 at komme ind under Almisseloven! Saa
 skulle Sogneraadene dernæst kunne lade op-
 tage Politiforhør og forlange Attester fra
 Rets- og Dyrighedsprotokollen, og Gud veed
 hvad! Tror De, at det er nødvendigt, hvad
 jeg ikke tror, at der tages en Stump op i
 Loven f. Eks. for Kjøbenhavns Vedkom-
 mende — Kjøbenhavn og Frederiksberg maa
 jo absolut være de eneste Steder — saa
 kunne De jo gøre det, hvad der vilde være
 hensigtsmæssigt efter min Formenting; men
 ellers forekommer det mig, at De, naar
 Manden opgiver Navn, Adresse og Bopæl,
 kunne overlade det til Kommunalbestyrel-
 serne at staffe de Bevisligheder til Veje,
 hvis de maatte i 1 af 100 Tilfælde behøvede
 yderligere Beviser end dem, de have efter
 deres eget Renskab til Manden. Hvad er
 saa det for en Almisse, De ville yde de
 Menneſter? Er det et Retskrav paa et be-
 stemt Beløb, som de skulle holde til Raade
 med selv, medens de, hvis de ikke kunne staa
 sig derved, maa finde sig i at gaa ind
 under Fattigvæsenet? Nej, efter de hidtil
 gældende Regler skal der gives dem det nød-
 værtige til Livets Ophold. Enhver kender
 det. Det til enhver Tid nødvendige til Li-
 vets Ophold, det vil sige, at det kan nedset-
 tes, og det kan noget forhøjes, det kan gaa
 ligesom ved Kommunalbestyrelsens Støn
 over deres ordentlige Leved. Men jeg
 skulde tro, at der kan komme afstillede Ting
 i Vejen mellem de to Parter, som ogsaa kunne
 foranledige Redjættelsen; thi det, De her
 ville gøre, er at lægge den store menige
 Klasse, som skal have forandret sin Fattig-
 hjælp til Almisse, i Hænderne paa Land-
 kommunernes større Statterdere; de smaa
 saa intet dermed at gøre. Alle Kommunal-
 bestyrelser i Landdistrikterne ere valgte af
 $\frac{1}{5}$ af Kommunens Statterdende Borgere's
 Flertal, og de beherske disse Forhold. Og
 Kommunalbestyrelserne kunne staa lige mod
 lige, naar Formanden staa til den ene Side.

Der have de almindelige Bølgere ogsaa
 Halvdelen, men det er dog de ejendomsbe-
 siddende, i hvis Haand De lægge disse
 Menneſters Stæbne, uden at de have Spor
 af Ret. Der kan diskuteres, om de komme
 ind under Almisseloven eller Fattigloven,
 men under Almisseloven saa de ikke Spor
 af Ret, undtagen at det ikke betragtes som Bet-
 leri eller Løsgængereri eller hører under disse
 Regler. Altjaa hvad de maa nyde, er lige-
 saa ubestemt, som enhver anden Fattigunder-
 støttelse. Med Hensyn til, hvorledes det skal
 ydes, da kan det være enten i Penge eller i
 Naturalier. De kunne beordre den, der staa
 under Almisseloven, til at følges med den,
 der staa under Fattigloven, til at gaa op
 for at hente deres Stykke Flæst, deres Bund
 Jødt, deres Brød eller deres Anvisning paa
 Mølleren; Side om Side skulle de komme
 til samme Liv. Ja, det vil nok i den al-
 mindelige Betragtning have Selvagtelsen
 hos de paagældende! Og saa kunne de jæt-
 tes i Høler. Ja, saaledes har man ogsaa
 kaldet Fattiganstalterne, da man oprettede
 Fattiggaardene i Amtene. Da mente man,
 at det skulde blive modtaget med Velvilje
 hos de fattige, der kunde bo der og saa
 lidt at jysle med. Men hvor stort et Hav
 af Taarer have de ikke fremfaldt hos de
 fattige, som de have revet bort fra deres
 Indjorderstue, som de havde lært, for at føre
 et Liv, ofte Manden stilt fra Konen, sam-
 men med Folk, som ikke have ført et ordent-
 ligt Leved. Dette, at de kunne sætte dem,
 hvorhen de ville, saa at de ikke en Gang
 have Frihed til at bo, hvor de ville, er for-
 bafsende. Havde de endda jagt: Med den
 paagældendes Tilladelse kunde det se ordent-
 lig ud, men det vilde i Virkeligheden ikke
 hjælpe meget. Deres Herrer, for hvem de
 ere Slaver, kunne sige: Er du for stolt
 og vil du ikke ind i Hølet, saa kan Du jysle
 din egen Sø, saa ansætte vi det nødvendige
 for dit Ophold under en anden Maalestok,
 med andre Ord, saa kan du julte! Der er
 ingen Ret. Saa hedder det endelig i sidste
 Stykke af § 5: „De for Sognerejser for
 Benjættelsen af og Vederlag til Væger og
 Jordemødre samt for Begravelshjælp til
 trængende i Almindelighed gældende Reg-
 ler ere anvendelige for Personer, som under-
 støttes i Hensindhold til nærværende Lov“. Ja,
 men det er jo Fattighjælp; disse Folk ere
 jo fattigforsørgede ved Lovforlaget. De
 mene alfsaa, at de skulle nyde samme Un-
 derstøttelse, som de andre komme til at nyde,
 dog at det ene betragtes som Fattighjælp,
 det andet ikke. Men vi vide godt, hvorledes
 Spørgsmaalet om Vederlag for Væger til
 fattige ofte behandles paa en saa inhuman